

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַח' - חֻלְק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 146

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר - פיצרת אטום בזכותיה דבר יוחאי עיננו!

ההבטחה: "יכול אני!"

1,500,000 (מיליון וחמש מאות אלף) לומדי זהר היומי, 1,500 שעוני זהר ברחבי הארץ, מעל 400 מתנדבים העובדים במרץ להפצת זהר, המספרים מזרימים צעד עצמים, מספרים לנו איר עם-ישראל מתגסס פלו, לשבטיו ולקהילותיו, להזדכך באור העליון ולהפשיע לעולם מאור זהר.

זאת שמנו לעצמנו כמטרה ב"מפעל זהר העולמי", לפעל ולהפעיל למען למוד זהר, לא לנו ולא לשקט עד אשר "ימלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים", עד אשר כל יהודי באשר הוא יזכה להכעיר לבבו ולהצית בגשמתו את אור זהר.

להיות ידוע, ששאלו רק לומר מן הספר ללא הבנה כלל, מעמלתו גדולה מאד ומקרב את עץ הגלות, כפי שאנו מוצאים ב"כסא מלך" (תקנון מהר"ם):

כי למוד זהר הקדוש בגיורא עולמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולתבוץ אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו חשבון למעלה בשעה אחת מה שעה יעשה בלמוד המעשה שנה תמימה, ומבטל לו שהוא בן עולם הבא מבני אברהם דמלא, ויהיה מראי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיזא, ואין נחת רוח להשם נעקב בגשמת התורה שהוא החקמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו.

בפרט בדורנו, דור עקבתא דמשיתא, לשמנת העולם מקדים מסביבנו,

מרימים טלפים, לוקשים עינים ופותחים פיהם לכלענו חיים - היום יותר מתמיד חשים אנו ככבשה בין שבעים זאבים, מול אולם הגרעין האינני, מול כל מדינות ערב, מול מעצמת ארצות הברית, שאין לנו פתחון פה כנגדה. בלנו כבר מצפים ומקווים לישועת ד', מתי נזכה להיות ללא פחד ולא חת? מתי נוכל לשבת בשלחה ללא יסורים וללא מצרים?

אמר רבי שמעון בר יוחאי: "יכול אני לומר את כל העולם כלו מן הדיון" (שביבין סוה ספר מהר"ם), רשבי מעיד על עצמו "יכול אני", האם רוצים אתם שלא תשלט עוד מדת הדיון? משתוקקים שהעולם יתנהל במדת הרחמים? תפצו לראות רק חסדים גלויים מאתו יתברך?

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר זהר... ובגין דצתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר זהר, יקונו ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון (דברים לב) "ה' בך דוד ונחנו ואין עמו אל נזר". פרוש משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים, שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בגו חסדו שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג (רצ"ל מסיקא דזהר פרוש נטא).

ומבאר על כך בעל כסא מלך, וכך מצוין גם בתקונים (סוף תקון ו): "מהאי חבורא דילך, כל יתגלי לתתא בדרא בתראה

בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כ"ו) וקראתם דרוך בארץ וגו'. ומבאר על כך בעל ה"כסא מלך" (תקון ו): כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמד קבלה, ונקטם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעבדים הגאלה החמא לצינן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה ששאל נעשה בלמוד חדש ימים בפיסטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאלה.

על אותו מאמר מבאר הש"ה הקדוש: הנה מבאר מביא, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים בלוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר שה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה וקפתם איש אל אחותו וכו', כדי שזכורת זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים, עד שהצדק הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, בן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזונו לתוספת הקדשה היו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הויזה ביה, (שלי"ה שער ה).

מאמרות מאמר א), וכן כתב באגרון שלמה להגר"א (פ"ק י"ד אות ב'), דהגאלה לא תהיה רק על ידי למוד התורה ועשר הגאלה בלמוד הקבלה.

המשך בעמוד ב...

עו באב

אחינו בני ישראל כולנו מתאספים באחדות גמורה ביום ט"ו באב להרים את קול הוזהר בארצנו הקדושה!

ובזכותנו לא נשמע אין שנאנקים ובוכים ותומים ואלמנות ושונעת החולים המתיסקרים ומזור אין להם רח"ל, ומדמעת אנשים המצפים וילדים אין להם, ומבחושים שסתובבו ולאו מלמצא זיוגם, ומצער הורים על בניהם שאינם

גדלים כרצונם, ומיהודים שנסלו מקורות פרנסה, ומיהודים שנקלעו למשפטים קשים, ומיהודים שיתכבדו בחובות האלפים ולקבובות, ולא נרעד חסדרי חסדים מה יד יום, ממדינת אירן ששפיל חתתה על כל יושבי תבל.

לכל זה נזכה אם נקבל על עצמינו בלי נדר בלמוד כל יום יום בספר הוזהר הקדוש! (דף סימני - כפ"י דקדוה) ונזכה לראות פלאות!

הזהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו והסובבים אותו ממפגה ושעוריות (אמרי פוסט עשר ו אות ט"ז)

כבר ידוע לקבועם מעלת לימוד הוזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם ומתבא ובזה מעלמא. (בני וישלים תרפ"א) אגשים מעידים שמה רואים שיעונו בכל הענינים - עורו התעוררו והתחזקו ללמוד היומי [ד] היום! דוזהר הקדוש! ככל שצנרנה בלימוד הוזהר הקדוש, בן ירבה שפע בחמים וישועות לכל היהודים, ויזכר האויר וישהר, ומשיח צדקינו בוא בלוא מהר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

המשך מעמוד א... התקעה: "כול אני!"

כן קנת גם רבי חיים ויטאל בהקדמה לספר "עץ חיים":
הכל תלוי בעסק החקמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה
היא גורמת אחרו ויכובו בנן בית מקדשנו ותפארותנו.

גם בשעת השקן הזה כל נתיאש מן הרתמים. **דבאי**
הוא רבי שמעון לסקר עליו בשעת הדחק (בבבית דף ס"ו)
וכן עוד בכמה דוכתי ש"ס ולשון בשעת הדחק (דנאק)
זו לומר על פי דברי הש"ס סבה (ס"ה) שאמר רבי שמעון
כן יוחאי (דחאו סתם רבי שמעון בכל מקום) יכולני לפרט את כל
העולם מן הדיו מיום שנברא העולם עד סופו, והאחרון
הקבד יבא סופו של גלות אדום (שהוא קדם ביאת גואל בידק
במכתב ג'מיו אמן) **שדבי שמעון בן יוחאי הוא שעמד בנפשו**
כנגד מלכי רומי (א"ה) דאמרינו בשבת, וגל כן אמר
המלך אז שמעון שגנה ימרו, בקרטי סבוך יומאי אילין
באחריזת וזו גלות אדום, וזהו רבי שמעון בן יוחאי
כחזו וככלו הוחר הקדשו חטורו דיתפגסו בנדא
בתראה להציל מהבלי משיח ויסקון מן גלותא כבחו.
ואלו הימים נקראים שעת הדחק בדוחקא (דנאק) בטר
דוחקא כפבאר בזרה הקדוש, על כן שפיר אמרו וק
בש"ס) דבאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק,
שעמד בעודו בשעת הדחק הינו בשנים האלו ועל
זכותו נא סומכין בנצרך. (דברי תורה פקדיוא ט אות ט"ז).
ע"זו התקנה פועמת, יש לנו פר נרחב לפעלה. נפעל
בלנו לבדיאת המש"ח על ידי הפצה ולמוד של ספרי
הזרה.

מביא גמאון מהר"א איסטרולסה בספרו בן אברהם
(פרשת וישלח דף כ"ג): **המדפיס ספרים ממנונו להוציא**
לאור תורה, וזהו יושב במחצת הפלמ"ד בעלים
מספרי הספרים, שברי על ידו; גאא החבור לעולם,
ותרנה הדעת בכל עת, ואלו היה גונו למקצועות
המשקין בנקמתים; לא היו לומדים בו.
והנה אמרו חכמינו זרונים לרנכה במסכת יבמות
(דף ע"א) שמתובני דוכבות וכו' כדאיאת עם, ולפי זה
גורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא וזכה ויושב
במחצתו, שברי הוא זכר לבחייתו, ואין ספק לשהוא
בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מנתמיהו
יוצאין לקראתו לקבל פניו.

לקראת יום ט"ו באב נתן "מעפל הזהר העולמי"
את הזכות לכל אדם להיות מוזני הרבים "להוציא
לאור תורה", ש3 כבלבד, מחיר עלות להדפסת ספר
בוודי, ובזאת הפקדו בכל דבר; שויעו ונתמיהו, כבבית
החלטה ורפואה אל ע"ג, וכל המרנך הרי זה משבך.
התבטא פעם צדיק ואמר: **בבאו מלך המשיח, עם**
ישראל נקבצו כבאו לכל, ופליטת העם ששים ושמיים,
עית היה; ותבנון מלך המשיח בעיניו הסהורות, ויבן כל
אדם ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו וירנא באצבעו
כלם וימנו עיניהם בפליאה וביסו בפתחה, אז ישמיע
מלך המשיח את קולו ויאמר, ולפתע אצבעו על יהודי
מסע: "וכיבתיך הגעתי, לך יש חלק בגאולת העם", כן
ירנא על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.
להניא שנוקה להיות מן הזויים המאשרים, שהמשיח
כבבדו ובעצמו יעיד עליו - "בזכותך הגעת".
על כן עורו והתעוררו להעיר את העולם באור העליון,
כי באורך נרנאה אור למשך חסד על הכלל ועל הפרט,
"אור חדש על ציון פארין ונוקה במהרה לאור" אמן.
בזכותיה דבר יוחאי עגנו!

יהודי יקר!

הגיע הזמן להתחיל לקבוע את המשיח
לעסוק בפנימיית התורה, הנהיה את החדות
אפילו ביום אחד.

מחפש עצה לעבור את תהליכי
הגאולה ברתמים ובחוקדים הפתרון
הוא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש.
כמפרט בדברי הזהר, (לפיא מתיא
זהר פרשת נשא, דף קכ"ד), ובגין דציתידין
ישראל למטעם מאילנא דחמי, דאיהו
האי ספר הזהר, ויקוון ביה מן גלותא
ברתמי. חשוב לדעת למי שחושב
שלאחר ביאת המשיח ילמד בספר
הזהר ראה מה שכתוב (זהר חדש שיר
השירים דף ע עמוד ד): **בא וראה כל מי**
שהולך לעולם הזהו בלי ידיעה, אפלו
יש בו מעשים טובים רבים, מוציאין
אותו מכל השערים שבעולם הזהו.

זע לך כי אי אפשר להיצל ממלחמת
גוג ומגוג רק על ידי הספר הזהר, אם לא
הרי הוא בגדר פסוק נפש ללמוד זהר
הקדוש, ואילו שולמדיים זור"ק לא
די בזה שהם עצמם יגלו, אלא גם
יצילו חלק גדול מעם ישראל ממואר
החסד לאברהם (מפני ראשונו וכו' ס"ד).

על כן נביא כאן מקצת שבמקצת מן
הכתוב על חשיבות לימוד הזהר (מקצת
מספר אור הזהר)

בזכות השקרייה הלימוד בספר הזהר
הקדוש מבטח לנו שנוקה ונגאל
ברתמים ללא צרות ויסורים רחמנא
ליצלו. דבר זה מבאר בספר הזהר
הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה
רבנו עליו השלום "הקריא במימנא",
אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי
ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה
להם סתרי תורה משייבה של מלאה להם:
וכן אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י
ז"ע: **בזהר הקדוש פרשת נשא,**
"באי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
יקוון ביה מן גלותא ברתמי". באור
הדברים: בזכות החבור שלך, ספר
הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן
הגלות ברתמים ללא צרות ויסורים
וללא צער חבלי משיח; ואף משמים
הסכימו לכן! בספר תקוני הזהר
מבאר, ששבעה שאלוהי הנביא הזהר
לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי
ולחבריו דקדישא שמעון, ולמד עמם
סתרי תורה בעגון תקוני גממות.
גאא בת קול משמים ואמר להם:
"כמה רב כחו וקדש שו של רבי שמעון
בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה
ואמרה נבואה בזה לשון: "וכמה בני
נשא לתתא ויתפגסו ממהי חבורא
דילך כד יתגלו לתתא בנדא בתראה
בספר יומיא, ולגיהי, ויקתאם דורו

באריך". באור הדברים: כמה בני אדם
למטה יתפגסו מזה החבור שלך
כאשר יתגלה למשה בדרו האחרון
בספר הגימין, ובזכותו יתקם הפסוק
"ויקראתם דורו באריך" - המכמו על
הגאולה השלמה.

עסק המשנה כפי פשטיה, אין
ספק שהם לבושו וקליפיו חיונים
בתכלית אצל סודות התורה (הקצות
מוריו הכב חיים ויטאל זכותו ע"ג לנו אמנו על
שיר ההקדמות) - בהיותו עוסק בחקמת
המשנה והתלמוד בבלי ולא יתן חלק
גם אל סודות התורה וסתריה פי רבי
זהר זומה לגוף היושב בחושך בלתי
נוה אדם אדם (ש"ס) - שלא נבדא האדם
אלא כדי שילמד חקמת השכלה (ש"ס)
אם וזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר
אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה
אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט
שנה תמימה עד כאן לשונו. (מקדש סגן
תיקוני מ"א).

שים עקר על עיונו באקוליות כל
ימי חייו, ואולם אין צריך שילמד
כל הש"ס ותולה ואחר כך יתחיל
ברתמים; ואחר כך יתחיל להשיג
בן החקמות, אלא תחיל שעותיו
להלמידים האלה וכו' (מספר דור החמה
למפיו ט').

לל זמן שאינו מבין הסוד אפילו
הפשט אינו ברור בידו. מי שהיה
כחול להשיג סודות התורה והוא לא
השתדל להשיג יגידו דברים קשים
רחמנא אצלו. (אמן ושלמה ל"א).

והרב קנחם מענדל משקלוב כתב
(בפירוש הגמרא על משלי ב טו), ששמע
מהגמרא "במה פעמים, שבאשר מבין
הסוד, יהיה לו הכל אצלו על בווי
כל הפרד"ס, אבל כל זמן שלא יבין
הסוד, אפילו הפשט אינו ברור בידו,
כמו שכתוב בזהר הקדוש משפטים.
עד כאן לשונו.

ע"זו מה שכתב מורינו הרב אברהם
אזולאי ז"ע בהקדמות לספר אור
החמה (בפני ראשונו ס"ב) וזה לשונו:
ומצאתי כתוב פי מה שנגמרה למעלה,
שלא יתעסקו בחקמת התורה בגלות,
היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה'
(אנשי) ר"ג, ומשם ואילך יקרא דרא
בתראה והתורה הגדולה והקדושה נתונה
להתעסק בספר הזהר.

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה'
(אנשי) ש' לזיארה מענה מן המבחר
שיתעסקו בכביס גזולים וטענים.
וכן כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות
זה עתיד לבוא מלך משיחית.

המשך בעמוד ג...

בְּאַזְנוּיָהּ תְּלוּיִים שֶׁשֶׁה תְּקוּנִים שֶׁל
אֲטוּן מְצָרִים, תְּלוּיִים עַל צְנֹאֲרָה
כָּל חֵילוֹת אֶרֶץ קָדָם, פִּיּוּהָ מִתְּחַלֵּץ
כִּפְתִּיחָה דָּקָה יָפָה בְּתִקּוּנֶיהָ,
לְשׁוֹן חֲדָה כְּחֶרֶב, דְּבָרֶיהָ חֲלָקִים
כְּשֶׁמֶן, שִׁפְתוֹתֶיהָ יְפוֹת אֲדָמוֹת
כְּשׁוֹשְׁנָה מְתוּקוֹת בְּכָל הַמְּתִיקוֹת
שֶׁל הָעוֹלָם, לְבוּשָׁה אֲרָגָמָן,
מִתְּחַלֵּץ בְּאַרְבָּעִים תְּקוּנִים חֶסֶר
אֶחָד.

שׁוֹטָה (ה) שְׁסוּטָה אֲחֵרֶיהָ וְשׁוֹתָה
מִכּוֹס הַיַּיִן וְעוֹשָׂה עִמָּה נְאוֹפִים
וְסוּטָה אֲחֵרֶיהָ, מָה הִיא עוֹשָׂה?
מִשְׁאִירָה אוֹתוֹ יִשָּׁן בַּמָּטָה,
וְעוֹלָה לְמַעְלָה וּמִלְשׁוֹנָה עֲלִיו,
וְנוֹטְלַת רְשׁוֹת וַיִּרְדָּת. מִתְעוֹרֵר
הַשׁוֹטָה הַהוּא, וְחוֹשֵׁב לְצַחֹק
עִמָּה כְּמוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְהוּא
מְסִירָה אֶת תְּקוּנֶיהָ מִמֶּנָּה,
וְחוֹזֶרֶת לְגִבּוֹר חֲזָק שְׁעוֹמֵד
כְּנֶגְדּוֹ, לְבוּשׁ בְּלִבוּשׁ שֶׁל אִשׁ
לוֹהֶטֶת, כְּפֶתַח חֲזָק מִרְחַת עֲצָמָה
וְנִפְשָׁה עֲרָמָה, מְלֵאָה בְּעֵינַיִם
מִפְחִידוֹת, חֶרֶב שְׁנוּנָה בְּיָדוֹ
(ג) טְפוֹת מְרִירוֹת תְּלוּיֹת
מִהַחֶרֶב הֵיחָא. הוֹרֵג אֶת הַשׁוֹטָה
הַהוּא, וְזוֹרֵק אוֹתוֹ לְתוֹף גִּיהֶנֶם.

יַעֲקֹב יָרַד אֶלְיָה וְהֵלֵף לְמִקּוּמָה,
שְׁנֵאמֵר וְיֵלֵף חֲרָנָה, וְרָאָה אֶת כָּל
תְּקוּן הַבַּיִת, וְנִצַּל מִמֶּנָּה. הַזְכָּר
שֶׁלָּה סֵמָ"ל, הֵרַע לְפָנָיו, וַיִּרַד
לְעָרֹף בּוֹ קָרָב וְלֹא יָכַל לוֹ,
שֶׁכְּתוּב וַיִּאֲבֹק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. אֲזַי
נִצַּל מִן הַכֹּל, וְהִשְׁתַּלֵּם בְּשִׁלְמוֹת,
וְהִתְעַלָּה בְּדַרְגָּה שְׁלֵמָה וְנִקְרָא
יִשְׂרָאֵל. אֲזַי עָלָה לְדַרְגָּה עֲלִיּוֹנָה
וְנִשְׁלַם בְּכָל וְנִהְיָה הָעִמּוּד
הָאֲמֻצָּעִי, וְעֲלִיו כְּתוּב וְהַבְּרִיחַ
הַתִּיכּוֹן וְגו'.

מָהוּ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ? לוֹ לֹא יָכַל,
אֲבָל נִגַע בְּכַף יָרְכוֹ שֶׁהֵם נֹדֵב וְאֲבִיהוּא שִׁיִּצְאוּ מִיָּרְכוֹ שֶׁל אֶהְרֹן. (בספכת אש ורה. וברי תעוררו לשמורד מאשה
ויה וגי, ותפסה אותם ברשותה. בא ראה מה כתוב בעקב השלם) [ועל יעקב כתוב] [והבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹף הַקְּרָשִׁים מִבְּרַח מִן
הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה.

כְּוֹרְדָא, אֲנִפְהָא חוֹרִין וְסוּמְקִין. בְּאוֹדְנָהּ תְּלוּיִן שִׁיתָא
תְּקוּנִין אֲטוּנָא דְּמְצָרִים, תְּלוּיִן עַל קְדֻלָּהָא כָּל חֵילֵי דְאַרְעָא
דְקָדָם. פִּיּוּהָ מִתְּחַלֵּץ בְּתִקּוּנָהּ, לִישְׁנָא
חֲדִידָא כְּחֶרֶב, שְׁעִיעֵן מְלָהּא כְּמִשְׁחָא. שְׁפּוּרָא יָאן
סוּמְקִין כְּוֹרְדָא, מְתִיקוֹ בְּכָל מְתִיקוֹ דְעֵלְמָא, אֲרָגוּוֹנָא
לְכֶשֶׁת, אֲתִתְקַנַּת בְּאַרְבָּעִין תְּקוּנִין, חֶסֶר חַד.

שְׁטִיָא (דא) סְטִי אֲבַתְרָהָ, וְשְׁתִי מִפְסָא דְחֶמְרָא וְעִבִיד בַּה
גִּיאוּפִין וְאֶסְטִי אֲבַתְרָה. מָה עֲבַדְתָּ, שְׁבַקְתָּ לִּיה לֵיה נְאִים
בְּעֶרְסָא, וְסִלְקַת לְעֵילָא וְאֶלְשִׁינַת עֲלֵיהָ, וְנִטְלָא רִשׁוֹ וְנִחְתָא.
אֲתַעֲרָא הַהוּא שְׁטִיָא וְחֶשֶׁב לְחִיָּבָא בְּהַדָּה כְּקַדְמִיתָא, וְהִיא
אֲעִידָתָא תְּקוּנָהּ מִינָה, וְאֲתַהֲדַרְתָּ גִיבַר תְּקִיף קָאִים
לְקַבְלֵיהָ, לְכִישׁ לְבוּשָׁא דְנוּרָא מְלַחְטָא, בְּדַחִילוֹ תְּקִיף
מִרְחַתָא גְרָמָא וְנִפְשָׁא עֲרוּמָה. מְלִיָּא דְעֵינִין דְחֵלְזָן, חֶרְבָא
שְׁנָנָא בִּידֵיהָ (בִּידָה), טִיפִין מְרִירָן תְּלוּיִן מִהַהוּא חֶרְבָא, קְטִיל
לִיה לְהַהוּא שְׁטִיָא, וְאַרְמִי לִיה לְגוֹ גִּיהֶנֶם.

יַעֲקֹב נָחַת לְגַבְהָ, וְאֹזֵל לְאַתְרָהּ. שְׁנֵאמֵר וְיֵלֵף חֲרָנָה, וְחֵמָא
כָּל תְּקוּן בֵּיתָא, וְאֶשְׁתִּיב מִינָה. דְּכוּרָא דִילָה סֵמָ"ל,
אֲבֵאִישׁ קַמִּיָה, וְנָחַת לְאַגְחָא בִּיה קָרָב וְלֹא יָכִיל לִיה,
דְּכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית לב) וַיִּאֲבֹק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. כְּדִין אֶשְׁתִּיב
מִכְּלָא, וְאֶשְׁתִּלֵּם בְּשִׁלְמוֹ וְאֶסְתַּלַּק בְּדַרְגָּא שְׁלִים וְאֲתַקְרִי
יִשְׂרָאֵל. כְּדִין סִלִּיק בְּדַרְגָּא עֲלָהָ וְאֶשְׁתִּלֵּם בְּכָלָא, וְהוּהוּ
עִמּוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא, וְעֲלֵיהָ כְּתִיב, (שְׁמוֹת כו) וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן
וְגו'.

מָהוּ (בְּרֵאשִׁית לב) וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ, לִיה לֹא יָכִיל, אֲבָל נִגַע בְּכַף
יָרְכוֹ, דְּאִינְהוּ נֹדֵב וְאֲבִיהוּא, דְּנִפְקוּ מִן יָרְכוֹ דְאַתְרֵן,
(ס"א בספכת אש ורה. והא אתערו לשמורד מאשה ורה וגי, ותפסה לון
ברשותה, תא חזי, מה כתיב בעקב שלימא) (ועל יעקב כתיב) וְהַבְּרִיחַ
הַתִּיכּוֹן בְּתוֹף הַקְּרָשִׁים מִבְּרַח מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה.
וַיִּחְלַם וְהִגַּה סֵלֶם מִצֵּב אֲרָצָה וְרֵאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה.

אֲבָל נִגַע בְּכַף יָרְכוֹ שֶׁהֵם נֹדֵב וְאֲבִיהוּא שִׁיִּצְאוּ מִיָּרְכוֹ שֶׁל אֶהְרֹן. (בספכת אש ורה. וברי תעוררו לשמורד מאשה
ויה וגי, ותפסה אותם ברשותה. בא ראה מה כתוב בעקב השלם) [ועל יעקב כתוב] [והבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹף הַקְּרָשִׁים מִבְּרַח מִן
הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה.
וַיִּחְלַם וְהִגַּה סֵלֶם מִצֵּב אֲרָצָה וְרֵאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה. הַחֲלוּם, הַמְּדַרְגָּה הַשְּׂמִית מְאוֹתָן שְׁתִי

דרגות הנבואה עד אותה הדרגה, הן שש דרגות, ועל פן החלום אָחַד מְשֻׁשִׁים דְּרָגוֹת שֶׁל נְבוּאָה. סֵלֶם, רָאָה אֶת בְּנֵי שְׁעֵתִידִים לְקַבֵּל תּוֹרָה בְּהַר סִינַי. סֵלֶם זֶה סִינַי (בְּגִימָטְרִיא), מְשׁוּם שֶׁהוּא גְעוּץ בְּאַרְץ וְחֹשֵׁב בְּעֵלְיָה לְשָׁמַיִם, וְכָל הַמְּרַכְבוֹת (הַקְּרוֹשׁוֹת) וְהַמְּחַנּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם יוֹרְדִים (יֵרֵד) לְשֵׁם עֵם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁנֶּחֱמַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה.

וְהַבֵּר רָאָה. רָאָה אֶת מַטְטְרוֹן זָקֵן הַבַּיִת שֶׁשׁוֹלֵט בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּשִׁלְטוֹן עַל הָעוֹלָם (הַגּוֹי), בְּשִׁלְטוֹן שֶׁל שֵׁם שְׁדַ"י. וְעוֹלָה לְמַעְלָה בְּעֵלְיָת שֵׁם רְבוּנוֹ הוֹי"ה, הַמְּקוֹם שֶׁיַּעֲקֹב הִשְׁלַם בוֹ לְאַחַר מִכְּן. וְרֵאשׁוֹ שֶׁל שֵׁם שְׁדַ"י הוּא י', וְזֶה מְגִיעַ הַשְּׁמִמָּה. כִּינּוּן שֶׁהַגִּיעָה וְעֵלְתָה הָאוֹת הַזֶּה לְמְקוֹם הַהוּא, הִשְׁלַם וְנִקְרָא בְּאוֹתוֹ שֵׁם שֶׁל רְבוּנוֹ הוֹי"ה.

וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בוֹ. אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁקְּרוּבִים לְמַלְכוּת עוֹלָם, וְאוֹתָם הָאֲחֵרִים שְׂאֵינִם קְרוּבִים יוֹרְדִים. וְעוֹד, בוֹ הֵם עוֹלִים וְיוֹרְדִים. כְּשֶׁהוּא עוֹלָה, עוֹלִים עִמּוֹ. כְּשֶׁהוּא יוֹרֵד, יוֹרְדִים עִמּוֹ. מְלֹאכֵי אֱלֹהִים - שְׂתִים עֲשָׂרָה מְרַגְלִיּוֹת טוֹבוֹת, וְהֵן: מִיכָאֵל, קְדַמְיָאֵל, פְּדֵאֵל, גַּבְרִיאֵל, צְדַקְיָאֵל, חַסְדִּיאֵל, רַפְאֵל, רִזְיָאֵל, חַסְדִּיאֵל, סְטוּרִיָּה, נוּרִיאֵל, יַפִּיאֵל, עֵנָאֵל. אֵלְפִי שְׁנֶאֱזַן, שְׁנֶאֱזַן - שׁוּ"ר נְשִׁ"ר אַרְיָ"ה. וְאֵדָם, כּוֹלֵל זָכַר וְנִקְבָּה. וְהֵם עוֹלִים כְּשֶׁהוּא עוֹלָה, וְאֵלוֹ יוֹרְדִים כְּשֶׁהוּא יוֹרֵד. וְעוֹד, כָּל אוֹתָם שֶׁשׁוֹלְטִים

(בראשית כח) חֲלֹמָא, מְדַרְגָּא שְׁתִּיתָאָה מְאִינּוֹן דְּרַגִּין תְּרִין דְּנְבוּאָה, עַד הַהוּא דְּרַגָּא, שִׁית דְּרַגִּין אִינּוֹן, וְעַל דָּא, חֲלֹמָא חַד מִשְׁתִּין דְּרַגִּין דְּנְבוּאָה. סֵלֶם, חֲמָא בְּנֵי דְזַמְיַיִן לְקַבְּלָא אוֹרִיָּתָא, בְּטוּרָא דְסִינַי. סֵלֶם דָּא סִינַי. (ס"א גִּימָטְרִיא) בְּגִין דְּאִיהוּ גְעוּץ בְּאַרְעָא, וְחֹשֵׁב בְּסִלְקוֹ לְשָׁמַיָא. וְכָל רְתִיכִין (קְדִישִׁין) וּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין, כְּלֵהוּ נַחְתִּי (נַחְתִּי) תַּמָּן בְּהַרִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד יְהִיב לוֹן אוֹרִיָּתָא.

וְכֹלָא חֲמָא. חֲמָא מַטְטְרוֹן, סְבָא דְבִיתָא, דְשִׁלֵּיט בְּכָל דִּילְיָה. דְּאִיהוּ קְאִי בְשִׁלְטָנוֹ עַל (הַא) עֲלֵמָא. בְּשִׁלְטָנוֹ בְּשֵׁם שְׁדַ"י. וְסִלְקֵי לְעֵלְיָא, בְּסִלְקוֹ דְשָׁמָא דְמַרְיָה הוֹי"ה, אֶתְרִ דְיַעֲקֹב אֲשִׁתָּלִים בֵּיהּ לְבִתְרִ. וְרֵאשׁוֹ, דְשֵׁם שְׁדַי, אִיהוּ י', וְדָא מְגִיעַ הַשְּׁמִמָּה. כִּינּוּן דְמַטִּי וְסִלְקֵי אֶת דָּא, לְהַהוּא אֶתְרִ, אֲשִׁתָּלִים וְאֶתְקַרִי בְּהַהוּא שָׁמָא דְמַרְיָה הוֹי"ה.

וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בוֹ, (בראשית כח) אִינּוֹן מְלֹאכִין קְדִישִׁין, דְקַרְבִּין לְמַלְכוּתָא סְלִקִין, וְאִינּוֹן אַחֲרֵינִין דְלֵא קְרַבִּין הֵם נַחְתִּי. וְתוֹ, בוֹ סְלִקֵי וְנַחְתִּי, כַּד אִיהוּ סְלִיק, סְלִקִין בְּהַרְיָה, כַּד נַחְתִּי, נַחְתִּין בְּהַרְיָה. מְלֹאכֵי אֱלֹהִים, תְּרִיסַר מְרַגְלִיטָאן טְבָאן, וְאִינּוֹן, מִיכָאֵל, קְדַמְיָאֵל, פְּדֵאֵל, גַּבְרִיאֵל, צְדַקְיָאֵל, חַסְדִּיאֵל, רַפְאֵל, רִזְיָאֵל, סְטוּרִיָּה, נוּרִיאֵל. יַפִּיאֵל, עֵנָאֵל, אֵלְפִי שְׁנֶאֱזַן, שְׁנֶאֱזַן, שׁוּ"ר, נְשִׁ"ר, אַרְיָ"ה, וְאֵדָם כְּלִיל דְכַר וְנוֹקְבָא. וְאִינּוֹן סְלִקֵי, כַּד אִיהוּ סְלִיק, וְאֵלִין נַחְתִּי, כַּד אִיהוּ נַחְתִּי.

וְתוֹ, כָּל אִינּוֹן דְשִׁלְטִי בְשִׁלְטָנוֹ דְהָאֵי עֲלֵמָא, עַל יְדֵיהּ סְלִקִין, וְכָל אִינּוֹן דְנַחְתִּי עַל יְדֵיהּ נַחְתִּי, כְּלֵהוּ כְּהָאֵי סֵלֶם. הוֹי"ה שְׁלֵטָא עַל כָּלָא, דְכְתִיב, (בראשית כח) וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עֲלָיו. כַּד אֲתַעֲר, כְּתִיב, (בראשית כח) אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשְּׁמַיִם. בֵּית אֱלֹהִים וְדָאֵי. וְאִיהוּ תְרַעָא לְאֲעֵלָא לְגוֹ, דְכְתִיב, (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אֲבֹא בָם אוֹדָה יְה'. זֶה הַשַּׁעַר לַה'. זֶה שַׁעַר הַשְּׁמַיִם כָּלָא חַד.

בְּשִׁלְטוֹן הָעוֹלָם הִנֵּה עוֹלִים עַל יְדוֹ, וְכָל אוֹתָם שִׁיּוֹרְדִים יוֹרְדִים עַל יְדוֹ, כָּלֵם בְּסֵלֶם הַזֶּה. הוֹי"ה שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, שְׁכַתּוֹב וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עֲלָיו. כְּשֶׁהַתְּעוֹרֵר, כְּתוּב אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשְּׁמַיִם. בֵּית אֱלֹהִים וְדָאֵי, וְהוּא הַשַּׁעַר לְהַכְּסֵי פְּנִימָה, שְׁכַתּוּב (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אֲבֹא בָם אוֹדָה יְה'. זֶה הַשַּׁעַר לַה'. זֶה שַׁעַר הַשְּׁמַיִם הַכֹּל אֶחָד.

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בָּאָר בְּשָׂדֶה וְהִנֵּה שָׁם
שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ.
בָּאָר - הַדְּרֻגָה שֶׁל אֲדוֹן כֹּל
הָאָרֶץ. בְּשָׂדֶה - שָׂדֶה הַתְּפוּחִים
הַקְּדוּשִׁים. שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן -
שְׁלֹשׁ דְּרֻגוֹת עֲלִיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת
מְתַקְנוֹת עַל אוֹתָהּ הַבָּאָר, וְהֵן
נִצְ"ח וְהו"ד וְהִיִּסוּד שֶׁל הָעוֹלָם.
וְאֵלּוּ מוֹשְׁכוֹת מִים מְלַמְעֵלָה
וּמְמַלְאִים אֶת הַבָּאָר הַזֹּאת.

מִשׁוּם שֶׁהַמְקוֹר הַהוּא, יְסוּד
הָעוֹלָם, כְּשִׁשׁוּרָה בַּבָּאָר הַזֶּה,
הוּא עוֹשֶׂה פְּרוֹת וְנוֹבֵעַ תְּמִיד,
וְאוֹתָהּ הַבָּאָר מְתַמְלֶאֶת מִמֶּנּוּ.
כִּינֵן שֶׁהַתְּמַלְאָה, וְדַאי כִּי מִן
הַבָּאָר הִיא יִשְׁקוּ הָעֲדָרִים, אֵלּוּ
הֵם כֹּל הָאוּכְלוּסִים וְהַמְתַּחְנוֹת
הַקְּדוּשִׁים, שְׁפָלָם מְשֻׁקִּים
וְשׁוֹתִים מִהַבָּאָר הַהִיא, וְכֹל אֶחָד
וְאֶחָד כְּרֹאֵי לוֹ.

וְהָאֲבָן גְּדוֹלָה עַל פִּי הַבָּאָר - זו
הָאֲבָן שֶׁמִּמֶּנָּה כּוֹשְׁלִים בְּנֵי
הָעוֹלָם, אֲבָן נֶגְף וְצוֹר מְכֻשׁוֹל,
שְׁעוֹמֶדֶת תְּמִיד עַל פִּי הַבָּאָר הַזֶּה,
עַל פְּקֻדְתָּהּ לְתַבֵּעַ הַדִּין שֶׁל כֹּל
הָעוֹלָם שְׁלֹא יֵרֵד מְזוֹן וְטוֹב
לְעוֹלָם.

וְנֶאֱסַפּוּ שְׁמָה כֹּל הָעֲדָרִים. לֹא
כְּתוּב וְנֶאֱסַפּוּ שְׁמָה הָעֲדָרִים,
אֲלָא כֹּל הָעֲדָרִים. הַמְתַּחְנוֹת
הַקְּדוּשִׁים לְמַעַלָּה וְהַמְתַּחְנוֹת
הַקְּדוּשִׁים לְמַטָּה. אֵלּוּ בְּשִׁירִים
וְתִשְׁבָּחוֹת לְמַעַלָּה, וְאֵלּוּ
בְּתַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת לְמַטָּה. אֵלּוּ
וְאֵלּוּ מִיָּד וְגִלְלוּ אֶת הָאֲבָן מֵעַל
פִּי הַבָּאָר. מְגַלְגְּלִים אוֹתָהּ
וּמַעֲבִירִים אוֹתָהּ מִן הַקִּדְשׁ
וּמִסְפֻּלָּקֶת מִן הַדִּין. מִיָּד וְהִשְׁקוּ
אֶת הַצֹּאן. נוֹסְעִים מִלְּאֲכִים
עֲלִיוֹנִים לְמַעַלָּה, וְנוֹסְעִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה.

אֲחֵר כִּף וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאֲבָן, עַל פְּקֻדַת הַבָּאָר הַזֶּה, שֶׁתְּהִיָּה מַעֲטֵרֶת (מִתְּהַיָּה) לְפָנָיו וְלְתַבֵּעַ הַדִּין שֶׁל
הָעוֹלָם, לְהִנְהִיג הָעוֹלָם בְּדִין, וְכִף צָרִיף, שֶׁהָרִי אֵינָּה הָעוֹלָם יְכוֹל לְעַמֵּד אֲלָא עַל דִּין, שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה
בְּאֵמֶת וְיִכּוֹת.

כִּינֵן שְׁנֹשְׁלָם יַעֲקֹב, לֹא הַצֵּטְרֵף לְאֲבָן הַזֶּה סִיּוּעַ אַחֵר. מַה כְּתוּב? וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאֲבָן. וַיִּגַּל

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בָּאָר בְּשָׂדֶה וְהִנֵּה שָׁם שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רֹבְצִים
עָלֶיהָ. (בראשית כט) בָּאָר, דְּרֻגָא דְאָדוֹן כֹּל הָאָרֶץ. בְּשָׂדֶה,
חֶקֶל תְּפוּחִין קְדִישִׁין. שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן, תַּלְת דְּרֻגִין עֲלִיאִין
קְדִישִׁין, מְתַתְּקֵנָּן עַל הַהוּא בְּיָרָא, וְאִינּוֹן, נִצְ"ח וְהו"ד
וּיְסוּדָא דְעֻלְמָא. וְאִלִּין מְשֻׁכִּין מִיָּא מְלַעֲיָלָא, וּמְלִיִּין לְהֵאִי
בְּיָרָא.

כְּגִין דְּהַהוּא מְקוֹרָא, יְסוּדָא דְעֻלְמָא, כִּד שְׂאֲרֵי כְּגוּ הַהוּא
בְּיָרָא, עֵבִיד פִּירֵי וְנִבְעֵד תְּדִיר, וְאַתְמַלְיָא הַהוּא בְּיָרָא
מִנְיָה. כִּינֵן דְאַתְמַלְיָא, וְדַאי (בראשית כט) כִּי מִן הַבָּאָר הִיא
יִשְׁקוּ הָעֲדָרִים, אֵלִין אִינּוֹן כֹּל אוּכְלוּסִין וּמְשֻׁרִין וּמְשֻׁרִין קְדִישִׁין,
דְּכַלְהוּ שְׁקִין וְשִׁתָּן מִהַהוּא בְּיָרָא, וְכֹל חַד וְחַד כְּמָה
דְאַתְחַזִּי לִיהָ.

וְהָאֲבָן גְּדוֹלָה עַל פִּי הַבָּאָר. דַּא אֲבָן, דְּמִינָה כְּשִׁלִּי בְּנֵי
עֻלְמָא, אֲבָן נֶגְף וְצוֹר מְכֻשׁוֹל, דְּקוּיָמָא תְּדִיר עַל פִּי
הַהוּא בָּאָר, עַל מִימְרֵיהָ, לְמַתְבַּע דִּינָא דְכֹל עֻלְמָא, דְלֹא יַחֲוֹת
מְזוּנָא וְטַב לְעֻלְמָא.

וְנֶאֱסַפּוּ שְׁמָה כֹּל הָעֲדָרִים, וְנֶאֱסַפּוּ שְׁמָה הָעֲדָרִים, לֹא כְּתוּב,
אֲלָא כֹּל הָעֲדָרִים, מְשֻׁרִין קְדִישִׁין לְעִילָא, וּמְשֻׁרִין
קְדִישִׁין לְתַתָּא, אֵלִין בְּשִׁירִין וְתִשְׁבָּחוּן לְעִילָא, וְאֵלִין
בְּצִלּוֹתִין וּבְעוֹתִין לְתַתָּא, אֵלִין וְאֵלִין מִיָּד (בראשית כט) וְגִלְלוּ
אֶת הָאֲבָן מֵעַל פִּי הַבָּאָר, מְגַלְגְּרִין לָהּ, וּמַעֲבִרִין לָהּ מִן
קִדְשָׁא וְאִסְתַּלִּיק מִן דִּינָא. מִיָּד וְהִשְׁקוּ אֶת הַצֹּאן, נְטִלוּ
מִלְּאֲכֵי עֻלְמָא לְעִילָא, וְנְטִלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא.

לְבַתֵּר וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאֲבָן, עַל מִימְרָא, דְּהֵאִי בָּאָר, לְאַתְעֻטְרָא
(ס"א לְאַתְעֻטְרָא) קְמִיָּה, וְלְמַתְבַּע דִּינָא דְעֻלְמָא,
לְאַתְנַהֲגָא עֻלְמָא בְּדִינָא, וְהִכִּי אַצְטְרִיף דְּהֵא לֹא יְכִיל עֻלְמָא
לְמִיקָם אֲלָא עַל דִּינָא, לְמַהוּי כֹּלָא בְּקוּשׁוּט וְיָכוּ.
כִּינֵן דְאַשְׁתַּלִּים יַעֲקֹב, לֹא אַצְטְרִיף לְהֵאִי אֲבָן סִיּוּעַ אַתְרָא,

מה כתיב (בראשית כט) ויגש יעקב ויגל את האבן. ויגל ויגלו, ולא כתיב ויסר והסירו. אלא ויגלו, היינו ערובבא דשטן, דמערבבין ליה, דלא יכיל לקטרגא. ויעקב בלחודיה, לא אצטריף לסייעא אחרא, אלא איהו בלחודיה, דהא שלימו דאבהתא הוה יעקב, דכיון דיכיל ביה בעשו בהאי עלמא יכיל לעילא. ובכלא אצטריף עובדא.

תרין עלמין אחסין יעקב, חד עלמא דאתגליא, וחד עלמא דאתפסא כגוונא דלהון ממש, מחד נפקו שית שבטין, ומחד נפקו תרין שבטין. עלמא דאתפסא אפיק שית סטרין, עלמא דאתגליא אפיק תרין, ואינון תרין כרובין דתתותה, ויעקב בין תרין עלמין אשתפח, דדיוקנא דלהון ממש, ובגין כך כל מלוי דלאה הוו באתפסא, ודרחל באתגליא.

מתניתין. בני עליון, קדישי עליונין, פריכן (ס"א בריה) דעלמא, מוחא דאגוזא. כנשו למנדע, הא צפרא נחית בכל יומא, אתער בגנתא. שלהובא דנורא בגדפסא. בידיה תלתא מגרופין שנינו כחרבא. מפתחן גניזין בידיא מינא. קרי בחיל ואמר, מאן מנכון די נהירו אנפוי, די עאל ונפק ואתמקיף באילנא דחיי, מטא בענפוי, אחיד בשרשוי, אכיל מאיביה מתיק מדובשא, דהיב חיינ לנפשא, אסוותא לגרמיה.

אסתמר מהרהורא בישא, מהרהורא דמשקר באילנא דחיי, מסאיב נהרא ונחלא מקורא דישראל, דיהיב מותא לנפשא, ותבירו לגרמיה לית ליה קיומא כלל.

הרהורא דמסאיב ההוא מקורא דיליה, עביד אילנא דשקרא, בגין דההוא הרהורא סלקא, ואחלה נפשא תחות נפשא. אילנא דחיי אסתלק, ואילנא דמותא אתמקיף ביה, נפשא מתמן משיד.

ווי ליה, דאתעקר בההוא הרהורא, מגו אילנא דחיי, שלו, עושה עץ של שקר, משום שאותו ההרהור עולה ומחליף נפש תחת נפש. עץ החיים מסתלק, ועץ המות מחזיק בו, מושף משם הנפש. אוי לו שנעקר בהרהור ההוא מתוך עץ החיים ונדבק בעץ המות, אין בו ענפים, לא רואה טוב

וגללו, ולא כתוב ויסר והסירו, אלא ויגלו, היינו הערובב של השטן שמערבבים אותו שלא יוכל לקטרגא. ויעקב לבדו, לא הצטרף לסייע אחר, אלא הוא לבדו. שהרי יעקב היה בחיר האבות. שפיון שכל לעשו בעולם הזה, יכול למעלה, ובכל צריך מעשה.

שני עולמות ירש יעקב - אחד העולם שנגלה, ואחד העולם שהתכסה, כמו שהם ממש. מאחד יצאו ששה שבטים, ומאחד יצאו שני שבטים. העולם המכסה הוציא ששה צדדים, והעולם המגלה הוציא שנים, ואותם שני הכרובים שתחתיה. ויעקב נמצא בין שני עולמות, בדמותם ממש, ומשום כך כל דברי לאה היו בנכסה, ושל רחל בהתגלות.

משנה. בני עליון, קדושים עליונים, ברוכי ונבחרין העולם, מח האגוז, התכנסו לדעת. הנה צפור יורדת בכל יום, מתעוררת בגן. שלהבת אש בכנפיה, בידיה שלש מגרפות שנונות פחרב, מפתחות של גנוזים ביד זמין.

קורא בחיל ואמר: מי מכס שפניו מאירות, שנוכנס ויצא והחזיק בעץ החיים, הגיע לענפיו, אחז בשרשיו, אכל מפריה המתוק מדבש, נתן חיים לנפש ורפואה לעצמו?

השומר מהרהור רע, מהרהור שמשקר בעץ החיים, מטמא הנהר והנחל המקור של ישראל, שנותן מות לנפש ושבר לעצמו, אין לו כלל קיום.

ההרהור שמשמא אותו המקור שלו, עושה עץ של שקר, משום שאותו ההרהור עולה ומחליף נפש תחת נפש. עץ החיים מסתלק, ועץ המות מחזיק בו, מושף משם הנפש. אוי לו שנעקר בהרהור ההוא מתוך עץ החיים ונדבק בעץ המות, אין בו ענפים, לא רואה טוב

לְעוֹלָמִים, הוּא יָבֵשׁ בְּלִי לַחֹת
כָּלֵל, פָּרִיו מֵר כַּלְעֵנָה, עֲלִיו נֶאֱמַר
(ירמיה יז) וְהִזָּה כְּעָרְעָר בְּעָרְבָה וְלֹא
יִרְאֶה כִּי יָבֹא טוֹב וְגו'.

מְשׁוּם שֶׁהֲרֵהוּר טוֹב עוֹלָה
לְמַעַלָּה, אוֹחֵז בְּעֵץ הַחַיִּים,
מִחֲזִיק בְּעַנְפָיו, אוֹכֵל מִפְּרִיו, כֵּל
הַקְּדוּשׁוֹת וְכֵל הַבְּרִכּוֹת יוֹצֵאוֹת
מִמֶּנּוּ, מוֹרִישׁ חַיִּים לְנַפֵּשׁ
וּרְפוּאָה לְעַצְמוֹ, עֲלִיו נֶאֱמַר (שם)
וְהִזָּה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל מַיִם וְעַל
יִבְבֵּל יִשְׁלַח שָׂרְשָׁיו וְלֹא יִרְאֶה כִּי
יָבֹא חֶם וְגו'.

כִּי דְבָרֵי הָעוֹלָם הוֹלְכִים אַחֵר
הַמִּתְקַשְּׁבֵה וְהַהֲרֵהוּר, וְעַל פֶּן
(יִקְרָא יא) וְהַתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם
קְדוֹשִׁים, מְשׁוּם שֶׁכֵּל הַקְּדוּשׁוֹת
שֶׁל הָעוֹלָם מוֹצִיא וּמוֹשֵׁף
בְּהֲרֵהוּר טוֹב.

כִּי שְׂנֵטְמָא בְּהֲרֵהוּר רַע, כְּשֶׁבֶא
לְהַזְדַּג עִם אִשְׁתּוֹ וְשֵׁם רְצוֹנוֹ
וְהֲרֵהוּרוֹ בְּאִשָּׁה אַחֶרֶת, זוֹרֵעַ
זֵרַע בְּהֲרֵהוּר אַחֵר, זֶהוּ שְׂמַחְלִיף
אֶת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנִים שְׂלֵמַעְלָה,
הַדְּרָגָה שֶׁל קִדְשׁ בְּעֵבֹר הַדְּרָגָה
שֶׁל הַטְּמָאָה. כְּמוֹ שֶׁהֲרֵהוּר שְׁלוֹ
עוֹשֶׂה חֲלוּפִים לְמַטָּה, אֵף כֵּן
עוֹשֶׂה חֲלוּפִים לְמַעַלָּה.

כְּמוֹ שֶׁגוֹפּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ בֵּן שִׂיחִיד
נִקְרָא בֵּן תְּמוּרָה, כֵּן גַּם בְּנַפֵּשׁ
נִקְרָא בֵּן תְּמוּרָה, שֶׁהָרִי לֹא מוֹשֵׁף
מְשִׁיכָה קְדוּשָׁה בְּהֲרֵהוּר הַהוּא,
וְנַפְשׁוֹ מִתְחַלֶּפֶת בְּדָרְגָה אַחֶרֶת.
יַעֲקֹב הַשְּׁלָם שֶׁל הַכֵּל, גְּלוֹי לַפְּנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁכֵּל דְּרָכָיו
הֵיוּ בְּאֵמֶת, וְהֲרֵהוּר שֶׁל אֵמֶת
הֲרֵהוּר תְּמִיד כֵּלֵל, בְּאוֹתוֹ הַלִּילָה
שֶׁשָּׂמַשׁ עִם אִשְׁתּוֹ לְאֵה, הֲרֵהוּר
שְׁלוֹ הִזָּה בְּרַחֵל. מְשַׁמֵּשׁ עִם לְאֵה
וְחוֹשֵׁב עַל רַחֵל. וְהַמְקוֹר שְׁלוֹ
הִלֵּךְ בְּהֲרֵהוּר הַהוּא שְׁלוֹ.

וְרֵא לְרַעַת, שֶׁהָרִי לֹא הִיָּה יוֹרֵעַ, מְשׁוּם כֵּן לֹא עָלָה רְאוּבֵן בְּשֵׁם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהִיָּה יוֹרֵעַ,
הֲרֵהוּר לֹו וְאָמַר, רְאוּ בֵּן שְׁנוּלָד בְּעוֹלָם. וְעַל פֶּן כְּתוּב (ירמיה כג) אִם יִסְתַּר אִישׁ בְּמַסְתְּרִים וְאֲנִי לֹא

וְאֵתְדַבֵּק בְּאֵילָנָא דְמוֹתָא. עֲנַפִּין לִית בֵּיה, לֹא חֶמָא טְבָא
לְעֵלְמִין, יָבֵשׁ אִיהוּ בְּלֹא לַחֹתָא כָּלֵל. אֲנַבְיָה מְרִיר כַּלְעֵנָה,
עֲלִיה אֲתָמַר (ירמיה יז) וְהִזָּה כְּעָרְעָר בְּעָרְבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבֹא
טוֹב וְגו'.

בְּגִין דְּהֲרֵהוּרָא טְבָא סְלִיק לְעֵילָא, אַחִיד בְּאֵילָנָא דְחַיִּי,
אֲתַקִּיף בְּעַנְפוֹי, אֲכִיל מֵאֲנַבְיָה, כֵּל קְדוּשִׁין וְכֵל בְּרַכָּאן
נִפְקִין מִגֵּיה. אַחֲסִין חַיִּין לְנַפְשֵׁיה וְאִסְוֹתָא לְגַרְמִיה, עֲלִיה
אֲתָמַר (ירמיה יז) וְהִזָּה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל מַיִם וְעַל יִבְבֵּל יִשְׁלַח
שָׂרְשָׁיו וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבֹא חֶם וְגו'.

כֵּל מַלְיָן דְּעֵלְמָא, אֲזַלִּין בְּתַר מַחֲשָׁבֵה וְהֲרֵהוּרָא, וְעַל דָּא
(יִקְרָא יא) וְהַתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, בְּגִין דְּכֵל קְדוּשִׁין
דְּעֵלְמָא אֲפִיק וּמְשִׁיף בְּהֲרֵהוּרָא טְבָא.

מֵאֵן דְּאִסְתַּאב בְּהֲרֵהוּרָא בִישָׂא, כִּד אֲתִי לְאִזְדוּגָא בְּאֲתַתִּיה
וְשׁוּי רַעוּתִיה וְהֲרֵהוּרִיה בְּאֲתַתָּא אַחֶרָא, זוֹרֵעַ זֵרַע
בְּהֲרֵהוּרָא אַחֶרָא, דָּא הוּא דְּאֲחַלֵּף בְּרֵגִין עֲלֵאִין דְּלַעִילָא,
דְּרָגָא דְּקוּדְשָׁא בְּגִין דְּרָגָא דְּמַסָּאָב. כְּמָה דְּהֲרֵהוּרָא דִּילִיה
עֲבִיד חֲלוּפִין לְתַתָּא, אוּף הָכִי עֲבִד חֲלוּפִין לְעֵילָא.

כְּמָה דְּגוּפָא דְּהוּא בְּרָא דִּיחִיד, אֲקָרִי בֵּן תְּמוּרָה. אוּף הָכִי
בְּנַפְשָׁא בֵּן תְּמוּרָה אֲקָרִי. דְּהָא לֹא מְשִׁיף מְשִׁיכוֹ
קְדִישָׁא בְּהוּא הֲרֵהוּרָא, וְנַפְשָׁא דִּילִיה אֲתַחֲלַף בְּדָרְגָא
אַחֶרָא.

יַעֲקֹב שְׂלִימָא דְכָלָא, גְּלִי קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכֵל אֲרַחוּי
בְּקִשׁוּט הוּו, וְהֲרֵהוּרָא דְקִשׁוּט הֲרֵהוּר תְּדִיר בְּכָלָא.
בְּהוּא לִילְיָא דְמְשַׁמֵּשׁ בְּאֲתַתִּיה בְּלָאָה, הֲרֵהוּרָא דִּילִיה
בְּרַחֵל חוּת. מְשַׁמֵּשׁ בְּלָאָה וְחֹשֵׁב בְּרַחֵל, וּמְקוּרָא דִּילִיה
בְּהוּא הֲרֵהוּרָא דִּילִיה אֲזַלָּא.

וְלֹאוּ לְדַעַתָּא, דְּהָא לֹא הוּוּ יָדַע. בְּגִין כֵּן, לֹא סְלִיק רְאוּבֵן
בְּשֵׁמָא. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְהוּוּ יָדַע, אַחֲמִי לִיה וְאָמַר,
רְאוּ בֵּן דְּאֲתִילִיד בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ירמיה כג) אִם יִסְתַּר

אַרְאֵנוּ. אַל תִּקְרִי אַרְאֵנוּ אֶלָּא אַרְאֵנוּ, שִׁיִּסְתַּכְּלוּ בוֹ. וּמִשּׁוּם שֶׁהִתְגַּלָּה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהָרִי זֶה הִיָּה לֹא לְדַעְתּוֹ וּבִדְרִיף אֶמֶת הִרְהוּ בְּרַצוֹנוֹ יַעֲקֹב, לֹא נִפְסַל מִתּוֹף הַשְּׂבָטִים הַקְּדוּשִׁים, שְׂאֵם לֹא כָּף - הִיָּה נִפְסַל. וּמִשּׁוּם שֶׁהִרְהוּר הוּא עָקֵר וְעוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהִיָּה יוֹדֵעַ אוֹתוֹ הִרְהוּר בְּמָקוֹם שֶׁנִּדְבַק, בְּאוֹתָהּ הַטְּפָה הַרְאֵשׁוֹנָה נִשְׁמָרָה לוֹ הַבְּכוֹרָה, שְׁכַתּוֹב (ד"ה-א ב) כִּי הוּא הַבְּכוֹר וְגו'. נִתְּנָה בְּכוֹרְתוֹ לְיוֹסֵף. בְּאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁהִרְהוּר הֵלֵף וְנִדְבַק בְּטַפָּה הַהִיא, שֶׁם נִדְבַק וְנִמְסָרָה אוֹתָהּ הַבְּכוֹרָה, וְנִשְׁלָה הַבְּכוֹרָה מִרְאֵבָן, וְנִמְסָרָה לְמָקוֹם שֶׁהִרְהוּר נִדְבַק בָּהּ. בְּרַחַל הִרְהוּר וְנִדְבַק הַרְצוֹן - בְּרַחַל נִדְבְּקָה הַבְּכוֹרָה, וְהַכַּל חָזַר אַחַר הִרְהוּר וְהִמְחִשְׁבָּה.

בְּמֹו כֵּן הִרְהוּר וְהִמְחִשְׁבָּה עוֹשִׂים מַעֲשֶׂה, וְנִמְשַׁכֵּת מְשִׁיכָה בְּכָל מַה שֶׁנִּדְבַק אִדָּם בְּסִתְרָה, שְׁכַתּוֹב (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יִבְמָה יִבֵּא עָלֶיהָ. וְהָכָא אֶצְטְרִיף הַרְהוּר וְרַצוֹן לְהִתְדַבֵּק, וּבְאוֹתוֹ הַרְצוֹן וּמְחִשְׁבָּה מוֹשֵׁף מְשִׁיכָה וְעוֹשֶׂה הַמַּעֲשֶׂה שֶׁצְּרִיף, וְלֹא יִכְלָה שֶׁם הַמֵּת מִן הָעוֹלָם.

וְכַתְּרָה זֶה, אִם יֵשִׁים אֵלָיו לְבוֹ רִוְחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף. שְׁהָרִי וְדָאִי הַרְצוֹן וְהִמְחִשְׁבָּה מוֹשְׁכִים מְשִׁיכָה וְעוֹשִׂים מַעֲשֶׂה בְּכָל מַה שֶׁצְּרִיף. וְעַל כֵּן בְּתַפְלָה צְּרִיף רְצוֹן וְהִרְהוּר לְכוּן, וְכֵן בְּכָל אוֹתוֹן הָעֵבֻדוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - הִרְהוּר וְהִמְחִשְׁבָּה עוֹשִׂים מַעֲשֶׂה, וּמוֹשְׁכִים מְשִׁיכָה בְּכָל מַה שֶׁצְּרִיף.

וַיִּלְךְ רֵאוּבֵן בִּימֵי קִצִּיר חֲטִים וּיִמְצֵא בְּשָׂדֵה וְדוּדָאִים בְּשָׂדֵה וְגו'. שְׁנִינּוּ, כּוּס שֶׁל בְּרָכָה אֵין מִתְבָּרְכֵת אֶלָּא בְּצַד יְמִין, וּמִשּׁוּם כֵּךְ, בְּעוֹד שֶׁמִּתְעוֹרֵר הַיְמִין לְכוּס שֶׁל בְּרָכָה, הַשְּׂמָמָל לֹא תִסְיַע לְשֶׁם, שְׁהָרִי הַיְמִין מוּצֵא עֲלָה בְּכוּס הַהִיא לְעוֹרֵר כְּלָפֵי הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאִנִּי לֹא אַרְאֵנוּ, אַל תִּקְרִי אַרְאֵנוּ אֶלָּא אַרְאֵנוּ, דִּיִּסְתַּכְּלוּן בִּיָּה. וּבִגְיִן דְּאֵתְגַלִּי כְּמִיָּה דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּהָא לֹאוּ לְדַעְתָּא הָוָה וּבְאִרְחָ קְשׁוּט הִרְהוּר בְּרַעוּתִיָּה יַעֲקֹב, לֹא אִיפְסַל מִגּוֹ שְׂבָטִין קְדִישִׁין, דָּאִי לֹאוּ הִכִּי הָוָה אִיפְסַל.

וּבִגְיִן דְּהִרְהוּרָא עֲקָרָא אִיהוּ וְעֵבִיד עוּבְדָא, קְדִשָׁא בְּרִיף הוּא דְּהָרִי יָדַע הִהוּא הִרְהוּרָא, בְּאַתְרָ דְּאֵתְדַבְּקָא. בְּהִיא טַפָּה קְדִמָּאָה, אִסְתַּמַּר לִיָּה בְּכִירוּתָא, דְּכַתִּיב, (דברי הימים א ה) כִּי הוּא הַבְּכוֹר וְגו', נִתְּנָה בְּכוֹרְתוֹ לְיוֹסֵף. בְּהִיא אֵתֵר דְּהִרְהוּרָא אֲזַלָּא וְאֵתְדַבְּק בְּהִיא טַפָּה, תַּמָּן אֵתְדַבְּק וְאֵתְמַסֵּר הִהוּא בְּכוֹרָה. וְאֵתְנַטִּילַת בְּכוֹרָה מִרְאוּבֵן, וְאֵתְמַסֵּר בְּאַתְרָ דְּהִרְהוּרָא אֵתְדַבְּק בָּהּ. בְּרַחַל הִרְהוּר וְאֵתְדַבְּק רַעוּתָא, בְּרַחַל אֵתְדַבְּק בְּכִירוּתָא, וְכִלָּא אֵתְהַדְרַר בְּתַר הִרְהוּרָא וּמְחִשְׁבָּה.

בְּגוּוּנָא דָא, הִרְהוּרָא וּמְחִשְׁבָּה, עֵבִיד עוּבְדָא וְאֵתְמַשֵּׁף מְשִׁיכוֹ, בְּכָל מַה דְּאֵתְדַבְּק בִּר נִשׁ בְּסִתְרָא, דְּכַתִּיב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר, יִבְמָה יִבֵּא עָלֶיהָ, וְהָכָא אֶצְטְרִיף הַרְהוּרָא וְרַעוּתָא לְאֵתְדַבְּקָא. וּבְהִיא רַעוּתָא וּמְחִשְׁבָּה, מְשִׁיף מְשִׁיכוֹ וְעֵבִיד עוּבְדָא דְּאֶצְטְרִיף, וְלֹא יִשְׁתַּצִּי שְׂמָא דְּמִיתָא מְעַלְמָא.

וְסִתְרָא דָא (אייב לד) אִם יֵשִׁים אֵלָיו לְבוֹ רִוְחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף, דְּהָא וְדָאִי רַעוּתָא וּמְחִשְׁבָּה, מְשִׁיף מְשִׁיכוֹ, וְעֵבִיד עוּבְדָא בְּכָל מַה דְּאֶצְטְרִיף. וְעַל דָּא, בְּצִלּוֹתָא אֶצְטְרִיף רַעוּתָא וְהִרְהוּרָא לְכוּוּנָא, וְכֵן בְּכָל אֵינּוּן פּוֹלְחָנִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הִרְהוּרָא וּמְחִשְׁבָּה עֵבִיד עוּבְדָא, וּמְשִׁיף מְשִׁיכוֹ בְּכָל מַה דְּאֶצְטְרִיף.

וַיִּלְךְ רֵאוּבֵן בִּימֵי קִצִּיר חֲטִים וּיִמְצֵא דוּדָאִים בְּשָׂדֵה וְגו'. (שם) תַּנּוּ, כּוּס שֶׁל בְּרָכָה לֹא אֵתְבָרְכָא, אֶלָּא בְּסִטְרָ מִיְמִנָא. וּבִגְיִן כֵּךְ, בְּעוֹד דְּאֵתְעַר מִיְמִנָא לְגַבֵּי כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, שְׂמָמָל לֹא תִסְיַע תַּמָּן. דְּהָא יְמִינָא אֲשַׁכַּח עֵילָה בְּהִיא כּוּס, לְאֵתְעַרָא לְגַבֵּי עַלְמָא עֲלָאָה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשך... יהודי יקר!

ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שהינו האל ונגע ומצא והשתדל ונזהר להשיג חלק החכמה המושג בעולם הזה, וזה לטעם בעולם הזה קצת מתענגו העולם הבא.

אור החמה [להרב אזולאי] כתב: שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו, שבערי קטנים ללמוד מסוד השם עץ שם.

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלך זצ"ל שמש רבו החפץ חיים זצ"ל, שעל למוד ספר הזהר אין שום הנגלה כי רבו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לבלם ללמוד כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפילו לבורחים.

אין אדם יכול לבוא למשחו השנה בגדלות הבורא מכל למודי התורה כמו מחכמת הקבלה (סוד וטשע הבגידה שיעור ר פרק ג).

וכתבי מן אלקי הארץ, על פי הקדמות מן אלקי הכב ישאל בעל שם טוב זצ"ל ויגיד

חסד על מסכת אבות פרק ד משנה ו)

ותבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודיע שבמה צרות רבות ורעות גורמים לעולם בהתרשלים מעסק רצי

התורה (הקדמות בית לנס והידור).

מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא ראה מאורות מימי, ואוי להם לקריות מעלובנה של תורה. והאומר די לי בנגלות

בעלמא כמבאר בתקונים (תקון מג - ספר הכרית)

כבינו הקדוש הרמ"ל, רבנו משה חיים לוצאטו זצ"ל, בעל "המסלת שירים" ויעוד, שכן בשיבתו סדר למוד מיוחד של יגידא

בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה הפסקה הראשונה בשיבתו, וכתוב על מעלת הדבר

באגרת לחכמי ישראל בזה השלחן: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להציל מרשע זו טענו שונאיהם, ויבדאו מהי להם לפסח על זאת ולא יחזקו, כי רב הדבר [עצום מאד]..."

למוד הקבלה הוא שינדע לאדם גדלתו ורוממותו של יוצרו ובוראנו יתברך שמו יתעלה, ואין אדם יכול לבוא אל קבלת

השגת גדלתו ורוממותו יתברך שמו כש למודו כמו מלמודי חכמת הקבלה, כיחוד

למלוד ספר הזהר הקדוש והתקונים, חכמת אדם תאיר פניו מרובי העולמות האמתיות הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית, גם

כראונו בשאר ספרי המקבלים. אחי ורעיי אם לך גדולה לשמים שיאנו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא כרברבי של

למוד ספר הזהר הקדוש, ושרש בארץ גזעו שלח רצוצים חפשי מן הגלות מה, האין לא יתלהב לב האדם להאיר און לשמע

למלודים לקבל שיעור קבוע גדל יום זוהר קדוש ובתקונים ושאר ספרי המקבלים כו.

(סוד וטשע הבגידה, שיעורי הש"ס, שיעור הניצוץ).

שמע בקולי איעצך ויהי אלקים עמך אל תמנע שביביל הפחד לכןס בעסק החמקה כי מסתמך חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חייך חיים

(בעל הקשרת צבי בריש ספר התקונים שפלו אתו ד עז).

אין לך חיים בעולם הזה ובעולם הבא אלא בלמוד מורה ומוסקים עם חכמת הזהר

הקדמת מריונו הרב חיים וישאל איע"א על שער ההקדמות

חטא אדם הראשון שלא עסק בקבלה ולכן גם נשברו הולחות

הנה נתבאר במקום אחר הנה כי עוון אדם הראשון בצע הדעת טוב ורע הוא שלא בחר להתעסק בצע החיים שהיה חכמת הקבלה, וזוהו עצמו עוון הערב בך האומרים למשה

דבר אתה עשנו ונשמעה בצע הדעת טוב ורע, ואל דברי עמנו אלהים פת נמות בסתרי תורה, וסכרת הטועים קצת בני תורה אשר

בזמננו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה

מות בקצרות שנים חס ושלום, ולכן נשברו הולחות הראשונות מספרא דעץ החיים ונמנו להם מספרא דעץ הדעת טוב ורע וגם אבודא

דקרבו בתי ראשון ושני, וגלות האחרון המר והארץ אשר אנו ציונותיה רבבים, עד דיתובו בני ישראל בתיבתא ובקשו את השם

אליהם להבירו ולדעו רבני תורה, וידעו אמר מי הם ועובדי, ומי הוא מלכם, וכדון יזכו לעסק חכמת האמת כמו שאמר הכתוב:

"ויהיה השם עץ ומתקו" על ידי המש"ס. וכמו שכתוב בפרשת נשא ברעיא מהימנא

דעז סתד) וזה לשונו: ובגין דצתידין ישראל למטעם מאלנא דחיי דאיהו האי ספר האיה יקסון ביה מן גלותא וכו' ואילנא דטוב ורע דאיהו אסור וחתר לא שלטי על ישראל יתרי

וכו כי אזי יהי כמלאכי עליון נוסקים בחכמת התורה דאצילות ולא בתורת מסטר"ו מלבשת במלבושים וספורים גשמיים, עוד

בן יוסף, שור רשים עליה לשמאלא וגו'. אשמעה קול שופר, זה קבוצ גלויות העתיד להיות אחר ביאת משיחנו במהרה בימינו

אמן, כנזכר בזהר פרשת תולדות (דף ס"ט) וזה לשונו במדרש הגעגלם על פסוק "בונה וירשלים השם" ואמר כך "נדחי ישראל: לבס",

וזה שאמר הכתוב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וגו', ונתן טעם אל אריכות הפך

"כי איל עמי" בלשון תנית טעם אל האמור "עד מתי ארצה נס", עכ"ל"ק.

ידוע ומספרם גדל ערך הלמוד בסתרי תורה ובקרת בזרות אלו האחרונים, אשר סגבלת

העסק בהם תבוא הגולה וכהסחת הרשב"י (רביא מהיפסין נשא סתד) דבדא יקסון מן גלותא

וברחמי ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ברי"ש גלי - ראשי תבות רבי שמעון בן יוחאי

ובני ישראל יוצאים ביד רמה (שמות יד ח), ותרוממו: ובני ישראל נקסון בריש גליה, על דרך דאיתא בזהר הקדוש בספרא דא

יקסון מן גלותא, ועינו שם שמבאר עוד יותר לשינתגלה הספר הזהר דא יקסון מן גלותא. וזהו שמרמזו בפסוק ובני ישראל יוצאים, הינו

מחלות, כנזכר לעיל, ביד רמה, ותרוממו בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי שמעון בן יוחאי, גלי, כשינתגלה ספרי חכמת הדהר, אז בדא יקסון מן גלותא, והכו, דנל סתדא אפיקים פרשית בשלח).